

[Strona główna](#) > [Twoje prawa](#) > **Oskarżenia (postępowanie karne)****Oskarżenia (postępowanie karne)**

Cypr

W niniejszych arkuszach informacyjnych wyjaśniono, co się dzieje, gdy dana osoba jest podejrzana lub oskarżona o popełnienie przestępstwa i sprawa podlega rozpoznaniu przez sąd.

Przebieg procesu karnego

Poniżej przedstawiono podsumowanie zwykłych etapów procesu karnego:

Osoba podejrzana o udział w przestępstwie może być przesłuchana przez policję. Policja odpowiada za prowadzenie postępowania przygotowawczego. Wobec podejrzanego można zastosować tymczasowe aresztowanie na podstawie wydanego przez sąd nakazu aresztowania, z wyjątkiem sytuacji, w których podejrzany został ujęty na gorącym uczynku.

Przed przesłuchaniem przez policję podejrzany musi zostać poinformowany o przysługującym mu prawie do skontaktowania się z adwokatem oraz musi otrzymać pouczenie.

Jeśli w toku postępowania przygotowawczego zebrano materiał dowodowy, który obciąża podejrzanego, na zakończenie postępowania policja stawia podejrzanemu formalne zarzuty. W przypadku najcięższych przestępstw decyzję o wystąpieniu z oskarżeniem podejmuje prokurator generalny. Możliwość postawienia przez policję zarzutów zawsze podlega ogólnemu nadzorowi prokuratora generalnego, który na mocy konstytucji ma prawo wszcząć, prowadzić, przejąć, kontynuować lub umorzyć każde postępowanie w sprawie karnej.

Policja kieruje do sądu rejonowego akt oskarżenia. Jeśli akt oskarżenia zostanie zatwierdzony przez sąd, oskarżony wzywany jest do stawienia się przed sądem w określonym terminie.

Sprawy karne, w zależności od ich ciężaru, mogą być sądzone: a) w postępowaniu przyspieszonym przez sąd rejonowy (*Επαρχιακή Δικαστήρια*) w składzie jednoosobowym właściwy dla miejsca popełnienia czynu, b) w postępowaniu na wniosek prokuratora generalnego przez sąd *assize* (*Κακούργιοδικεία*) w składzie trzech sędziów sądu rejonowego, którym przewodniczy prezes sądu rejonowego.

W postępowaniu przyspieszonym oskarżony, który stawiał się w sądzie w wyznaczonym terminie, ustosunkowuje się do zarzucanych mu czynów, przyznając się lub nie przyznając się do winy. W sprawach rozpoznawanych przez sądy *assize* w wyznaczonym terminie sprawa kierowana jest na posiedzenie wstępne, które odbywa się przed sędzią sądu rejonowego. Posiedzenie wstępne nie musi się odbyć, jeśli prokurator generalny zaświadczy, że jego przeprowadzenie nie jest konieczne. Zgodnie z obecną praktyką zazwyczaj nie przeprowadza się posiedzenia wstępnego.

Pokrzywdzony ma prawo wnieść oskarżenie prywatne.

Prokurator generalny sprawuje ogólny nadzór nad postępowaniami w sprawach karnych, który obejmuje prawo do umorzenia postępowania.

Na Cyprze sprawy nie są rozpoznawane z udziałem ławy przysięgłych.

Jeśli sąd ustali, że oskarżony nie może występować w sądzie, by przyznać się lub nie przyznać do winy, z powodu zaburzeń psychicznych lub niepełnosprawności umysłowej, może wydać postanowienie o skierowaniu go na leczenie w odpowiednim zakładzie.

Oskarżony może wstępnie wnieść o oddalenie stawianych mu zarzutów, powołując się na: a) brak właściwości rzeczowej bądź terytorialnej sądu, b) wcześniejsze uwolnienie od zarzutów lub skazanie za ten sam czyn lub te same czyny, c) ułaskawienie w danej sprawie, d) niekompletność aktu oskarżenia lub powtórzenie zarzutów.

Ten sam akt oskarżenia może obejmować wszystkich sprawców danego przestępstwa. Jeśli zostanie to uznane za niesłuszne, do celów rozprawy sąd może postanowić o rozdzieleniu zarzutów.

Rozprawa rozpoczyna się przeprowadzeniem dowodów na poparcie oskarżenia. Po przedstawieniu sprawy przez oskarżenie sąd ustala, czy oskarżony musi odpowiedzieć na zarzuty. Jeśli ustali, że tak, wzywa oskarżonego do przeprowadzenia obrony i poucza go o przysługującym mu prawie do odmowy składania wyjaśnień, do wygłoszenia oświadczenia lub złożenia zeznań pod przysięgą. Oskarżony w każdej chwili może przedstawić dowody na swoją obronę. Jeśli oskarżony skorzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień, nie może to być wykorzystane przeciwko niemu. Po zakończeniu przeprowadzania dowodów obrony strony postępowania wygłaszają oświadczenia podsumowujące, a następnie sąd wydaje wyrok.

Świadkom zeznającym pod przysięgą pytania mogą zadawać obie strony.

Rozprawa musi spełniać wymogi sprawiedliwego procesu. Podczas całej rozprawy obowiązuje zasada domniemania niewinności. Ciężar dowodu cały czas spoczywa na oskarżycielu. Jeśli pod koniec rozprawy sąd nie jest przekonany ponad wszelką wątpliwość o winie oskarżonego, musi go uniewinnić.

Jeśli oskarżony zostanie uznany za winnego, następuje ogłoszenie wyroku skazującego.

Szczegółowe informacje na temat wszystkich tych etapów oraz na temat praw przysługujących oskarżonemu można znaleźć w poszczególnych zestawieniach informacji poniżej. Nie stanowią one porady prawnej i mają wyłącznie informacyjny charakter.

Rola Komisji Europejskiej

Należy pamiętać, że Komisja Europejska nie bierze udziału w toczących się w państwach członkowskich postępowaniach karnych i w związku z tym nie może pomóc w składaniu skarg. Informacje na temat tego, jak wnieść skargę, są zawarte w poniższych zestawieniach informacji.

Szczegółowe informacje można znaleźć pod poniższymi linkami

[Moje prawa w toku postępowania przygotowawczego](#)

[Moje prawa w trakcie rozprawy sądowej](#)

[Moje prawa po zakończeniu rozprawy](#)

Ostatnia aktualizacja: 11/03/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

[Moje prawa w toku postępowania przygotowawczego](#)

A) Jestem cudzoziemcem – czy ma to wpływ na postępowanie przygotowawcze?

Nie.

B) Z jakich etapów składa się postępowanie przygotowawcze?

(i) Etap gromadzenia dowodów / uprawnienie do przeprowadzania postępowania przygotowawczego

Każdy oficer śledczy może zażądać od dowolnej osoby, co do której ma powody przypuszczać, że zna ona fakty lub okoliczności przestępstwa będącego przedmiotem postępowania przygotowawczego, stawienia się w terminie i miejscu wyznaczonym w uzasadniony sposób przez tego oficera w celu przesłuchania tej osoby i odebrania od niej zeznań w związku z przestępstwem.

(ii) Zatrzymanie policyjne

Osoba zatrzymana i tymczasowo aresztowana ma prawo żądać, aby jej lub jej prawnikowi udzielono we właściwym czasie dostępu do kluczowych dokumentów istotnych dla sprawy i znajdujących się w posiadaniu prokuratury, które są niezbędne do skutecznego zakwestionowania legalności zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

„Kluczowe dokumenty” oznaczają odpis nakazu zatrzymania i tymczasowego aresztowania, jak również odpis wniosku oraz oświadczenia z mocą przysięgi, na podstawie których wydano nakaz.

W przypadku wykazania przed sądem, że postępowanie przygotowawcze dotyczące popełnienia przestępstwa, w związku z którym zatrzymano osobę, jeszcze się nie zakończyło, sędzia jest uprawniony – niezależnie od tego, czy jest on właściwy w sprawie przestępstwa, w związku z którym odbywa się przesłuchanie – do wydania na wniosek funkcjonariusza policji w stopniu inspektora lub wyższym nakazu tymczasowego aresztowania osoby zatrzymanej na okres nieprzekraczający ośmiu dni według uznania sądu, przy czym za pierwszy dzień zatrzymania policyjnego uznaje się dzień następujący bezpośrednio po dniu wydania nakazu zatrzymania.

(iii) Przesłuchanie

Oficer śledczy może spisać zeznania przesłuchiwanej osoby, a następnie odczytać je tej osobie, która składa na nich swój podpis lub – jeżeli jest niepiśmienna – umieszcza wyraźny znak. Jeżeli przesłuchiwana osoba odmawia wykonania takiej czynności, oficer śledczy odnotowuje odmowę na końcu zeznania, wskazując również przyczynę, o ile została zweryfikowana, a następnie podpisuje zeznanie.

Każde takie zeznanie – o ile potwierdzono, że złożono je dobrowolnie – dopuszcza się jako dowód w postępowaniu karnym przeciwko osobie, która złożyła zeznanie.

Kto bez uzasadnionej przyczyny odmawia stawienia się w terminie i w miejscu wyznaczonym przez oficera śledczego, popełnia przestępstwo i podlega karze pozbawienia wolności w wymiarze nie wyższym niż jeden rok lub karze grzywny nieprzekraczającej tysiąca funtów, lub obu wymienionym wcześniej karom. Jeżeli w toku postępowania przygotowawczego oficer śledczy uzna okazanie dokumentu za niezbędne lub pożądane do celów postępowania przygotowawczego, może skierować do osoby, w której posiadaniu lub pod której kontrolą znajduje się przedmiotowy dokument lub co do której istnieje przypuszczenie, że dokument ten znajduje się w jej posiadaniu lub pod jej kontrolą, pisemny nakaz okazania dokumentu w uzasadnionym miejscu i terminie określonym w nakazie. Uznaje się, że osoba zobowiązana pisemnym nakazem do okazania dokumentu wywiązała się z tego obowiązku, jeżeli zapewniła okazanie tego dokumentu zamiast osobistego stawienia się w tym celu.

Kto bez uzasadnionej przyczyny odmawia okazania dokumentu na podstawie nakazu wydanego zgodnie z niniejszym artykułem, popełnia przestępstwo i podlega karze pozbawienia wolności do lat trzech lub karze grzywny do pięciuset funtów, lub obu tym karom.

(iv) Tymczasowe aresztowanie

Każdy sąd, jeżeli uzna to za stosowne, może odroczyć dowolną wniesioną do niego sprawę, a na podstawie takiego odroczenia może zwolnić oskarżonego na warunkach, które uzna za zasadne, albo nakazać jego tymczasowe aresztowanie do czasu rozprawy.

C) Jakie mam prawa w trakcie postępowania przygotowawczego?

(i) Jakie mam prawa w zakresie tłumaczenia?

Podejrzanemu nierozumiejącemu języka, którym posługują się policja lub inne właściwe organy, przysługuje nieodpłatna pomoc tłumacza ustnego. Tłumacz ustny może pomóc podejrzanemu w rozmowie z jego adwokatem i ma obowiązek zachować poufność treści tej rozmowy. Ponadto podejrzanym przysługują następujące prawa:

W przypadku zatrzymania poza komisariatem policji, jeżeli funkcjonariusz policji dokonujący zatrzymania nie włada językiem zrozumiałym dla podejrzanego, aby móc go pouczyć, lub nie dysponuje niezbędnymi środkami, aby zrobić to poza komisariatem, funkcjonariusz informuje o tym osobę prowadzącą postępowanie przygotowawcze, która zapewnia, aby podejrzany otrzymał informacje niezwłocznie, a w każdym razie przed rozpoczęciem postępowania przygotowawczego.

Jeżeli podejrzany nie jest w stanie porozumieć się z wybranym przez siebie adwokatem w zrozumiałym dla siebie języku, na wniosek tego adwokata w trakcie przesłuchań może mu towarzyszyć tłumacz ustny lub inna osoba, aby adwokat reprezentujący podejrzanego mógł porozumiewać się z nim w zrozumiałym dla niego języku.

Ponadto, jeżeli podejrzany nie jest w stanie porozumieć się z lekarzem w zrozumiałym dla siebie języku, w trakcie badania lekarskiego, leczenia i podejmowanych w związku z leczeniem działań następnych może mu towarzyszyć tłumacz ustny lub inna osoba, aby lekarz podejrzanego mógł porozumiewać się z nim w zrozumiałym dla niego języku.

Co więcej, podejrzani mają prawo do nieodpłatnego korzystania z usług tłumaczenia wszystkich kluczowych dokumentów (nakazu zatrzymania lub tymczasowego aresztowania, aktu oskarżenia, wszelkich orzeczeń i nakazów wydanych przez sąd w toku postępowania oraz wszelkich innych dokumentów, które właściwy organ uznał za istotne). W niektórych przypadkach dopuszcza się możliwość przetłumaczenia kluczowych dokumentów w formie ustnej lub możliwość dokonania ich streszczenia w formie ustnej.

(ii) Jakie mam prawa w zakresie dostępu do informacji i do akt sprawy?

W chwili zatrzymania i aresztowania podejrzany lub jego adwokat mają prawo do zapoznania się z kluczowymi dokumentami (odpisem nakazu zatrzymania i tymczasowego aresztowania, odpisem wniosku oraz oświadczenia z mocą przysięgi, na podstawie których wydano nakaz), które są im potrzebne do zakwestionowania zgodności z prawem wydanego przeciwko podejrzanym nakazu zatrzymania i tymczasowego aresztowania. W przypadku wszczęcia postępowania sądowego podejrzany lub jego adwokat mają prawo do zapoznania się z treścią zeznań i dokumentów zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego dotyczącego przestępstwa, którego dotyczy sprawa.

(iii) Na czym polega moje prawo dostępu do adwokata i do poinformowania osoby trzeciej o mojej sytuacji?

Prawo dostępu do adwokata

Podejrzany ma prawo do odbycia rozmowy z adwokatem z zachowaniem poufności. Adwokat jest niezależny od policji. Policja może pomóc podejrzanemu w skontaktowaniu się z adwokatem.

Zgodnie z przepisami prawa podejrzanemu przysługują również następujące prawa:

Tuż po zatrzymaniu i bez zbędnej zwłoki podejrzanemu należy zapewnić możliwość samodzielnego skontaktowania się z wybranym adwokatem drogą telefoniczną, bez obecności jakichkolwiek innych osób.

Podejrzany może wykonać przysługujące mu prawo dostępu do adwokata w następujących sytuacjach, zależnie od tego, która wystąpi pierwsza:

- a) przed przesłuchaniem przez funkcjonariuszy policji lub przedstawicieli jakiegokolwiek innego właściwego organu;
- b) z odpowiednim wyprzedzeniem przed wniesieniem sprawy do sądu;
- c) w toku postępowania przygotowawczego lub w trakcie gromadzenia dowodów przez policję lub jakikolwiek inny właściwy organ;
- d) niezwłocznie po pozbawieniu podejrzanych wolności.

Prawo dostępu do adwokata obejmuje prawo do:

- a) odbycia rozmowy na osobności i skontaktowania się z adwokatem reprezentującym podejrzanych w dowolnej chwili;
- b) zwrócenia się o zapewnienie adwokatowi możliwości bycia obecnym na przesłuchaniu i uczestniczenia w jego przebiegu w celu udzielania podejrzanim wyjaśnień dotyczących przebiegu postępowania oraz praw procesowych przysługujących im w związku z przesłuchaniem;
- c) zwrócenia się o zapewnienie reprezentującemu ich adwokatowi możliwości bycia obecnym w toku postępowania przygotowawczego lub w trakcie gromadzenia dowodów, jeżeli podejrzanim przysługuje prawo do obecności ich adwokata w trakcie danego przesłuchania.

Policja ma obowiązek zapewnić poufność treści rozmów między podejrzanym a jego adwokatem w trakcie spotkań, a także zagwarantować poufność ich korespondencji, rozmów telefonicznych oraz wszelkich innych informacji przesyłanych między nimi za pośrednictwem wszystkich innych dopuszczalnych form komunikacji.

W każdym razie podejrzanemu należy udostępnić wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz numery telefonów wszystkich adwokatów zarejestrowanych w «rejestrze czynnych zawodowo adwokatów» niezwłocznie po zatrzymaniu podejrzanego lub, w przypadku gdy do zatrzymania doszło poza komisariatem policji, niezwłocznie po jego przybyciu na komisariat policji.

W przypadku zatrzymania policyjnego podejrzanemu przysługuje prawo do odbywania poufnych spotkań ze swoim adwokatem w celu przygotowania linii obrony dowolnego dnia i o dowolnej porze w areszcie, w którym go osadzono, i w specjalnie wyznaczonym pomieszczeniu, w którym podejrany i jego adwokat nie będą widoczni ani słyszalni dla funkcjonariuszy policji, a także do przekazywania swojemu adwokatowi poufnych poleceń w formie pisemnej lub ustnej w trakcie przesłuchania.

Jeżeli podejrany nie chce być reprezentowany przez adwokata, ma obowiązek powiadomić o tym fakcie dyrektora aresztu, wypełniając stosowny formularz. Podejrzanego należy ponadto pouczyć, że zrzeczenie się przysługującego mu prawa dostępu do adwokata może wpłynąć na skuteczność jego obrony.

Jeżeli podejrany nie ukończył jeszcze osiemnastego roku życia, przesłuchanie musi odbyć się w obecności jego adwokata. Ponadto rodzicom lub opiekunom takiego podejrzanego przysługuje prawo do obecności w trakcie rozmów podejrzanego z jego adwokatem.

Podejrany, który nie jest w stanie samodzielnie wykonać przysługującego mu prawa do kontaktu z adwokatem z uwagi na jakąkolwiek niepełnosprawność umysłową lub fizyczną, jest uprawniony do wykonania tego prawa przy wsparciu lub w obecności przedstawiciela państwowej służby zdrowia lub państwowych służb socjalnych, którego należy mu przydzielić niezwłocznie po jego zatrzymaniu. Jeżeli podejrany nie zdaje sobie sprawy z przysługujących mu praw z uwagi na niepełnosprawność umysłową, należy przesłuchać go w obecności jego adwokata.

Tymczasowe uchylenie prawa dostępu do adwokata

Tymczasowe uchylenie prawa podejrzanego do uzyskania dostępu do adwokata niezwłocznie po pozbawieniu wolności uznaje się za dopuszczalne w wyjątkowych okolicznościach i wyłącznie na etapie postępowania przedsądowego, jeżeli zapewnienie podejrzanemu możliwości wykonania tego prawa jest niemożliwe ze względów związanych z izolacją geograficzną.

Ponadto tymczasowe uchylenie prawa podejrzanego do dostępu do adwokata może być dopuszczalne w wyjątkowych okolicznościach i wyłącznie na etapie postępowania przedsądowego, jeżeli jest to uzasadnione w świetle szczególnych okoliczności danej sprawy oraz z uwagi na wystąpienie jednej z następujących istotnych przyczyn:

- (i) pilnej potrzeby zapobieżenia poważnemu niekorzystnemu wpływowi na życie, wolność lub integralność cielesną określonej osoby;
- (ii) pilnej potrzeby niezwłocznego podjęcia przez policję działań w celu wyeliminowania poważnego ryzyka dla postępowania karnego.

Wspomniane powyżej tymczasowe uchylenie prawa dostępu do adwokata podlega jednak następującym ograniczeniom:

- (i) musi być proporcjonalne i nie może wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu;
- (ii) musi obowiązywać przez ściśle określony czas;
- (iii) nie może być uzależnione wyłącznie od rodzaju lub powagi przestępstwa, którego popełnienie zarzuca się podejrzanemu, oraz
- (iv) nie może skutkować naruszeniem ogólnej zasady sprawiedliwości postępowania.

Podejrany, który został pozbawiony możliwości wykonania przysługujących mu praw do:

- (i) niezwłocznego dostępu do adwokata po pozbawieniu go wolności;
- (ii) odbycia bezpośredniego spotkania ze swoim adwokatem i wymienienia z nim informacji oraz
- (iii) obecności adwokata i jego udziału w trakcie przesłuchania, w toku postępowania przygotowawczego lub w trakcie gromadzenia dowodów, może – w chwili pierwszego stawienia się przed sądem albo w dniu przeprowadzenia pierwszej rozprawy w jego sprawie – zwrócić się do sądu o zbadanie powodów, dla których pozbawiono go możliwości wykonania tych praw.

Powiadomienie osoby trzeciej/konsulatu lub ambasady właściwych dla podejrzanego o jego zatrzymaniu lub tymczasowym aresztowaniu

Po zatrzymaniu lub tymczasowym aresztowaniu podejrany ma obowiązek poinformować funkcjonariuszy policji o chęci samodzielnego skontaktowania się z określoną osobą, np. z członkiem rodziny lub pracodawcą, drogą telefoniczną w celu poinformowania ich o tym, że został tymczasowo aresztowany. W niektórych przypadkach dopuszcza się możliwość tymczasowego uchylenia prawa podejrzanego do poinformowania innej osoby o tymczasowym aresztowaniu. W takiej sytuacji funkcjonariusze policji mają obowiązek poinformować podejrzanego o tym fakcie.

Cudzoziemcy są zobowiązani poinformować funkcjonariuszy policji o tym, czy chcą samodzielnie skontaktować się z urzędem konsularnym lub ambasadą swojego kraju drogą telefoniczną. Ponadto cudzoziemcy mają obowiązek poinformować funkcjonariuszy policji, czy chcą skontaktować się z urzędnikiem urzędu konsularnego lub ambasady swojego kraju. W tym zakresie cudzoziemców należy pouczyć o tym, że zrzeczenie się przez nich prawa do powiadomienia ich urzędu konsularnego lub ambasady o zatrzymaniu i skontaktowaniu się z urzędem konsularnym i ambasadą w tej sprawie może wywrzeć wpływ na ich indywidualną sytuację.

Zgodnie z przepisami prawa cudzoziemcom przysługują również następujące prawa:

Prawo do samodzielnego skontaktowania się drogą telefoniczną z osobą bliską, pracodawcą lub inną wybraną przez nich osobą bezpośrednio po zatrzymaniu i bez zbędnej zwłoki oraz w obecności funkcjonariusza policji, a w przypadku osób, które nie ukończyły jeszcze osiemnastego roku życia – do skontaktowania się z jednym z rodziców lub z opiekunem, aby poinformować ich o zatrzymaniu i wskazać komisariat policji lub areszt, w których zostali lub mają zostać osadzeni.

Cudzoziemiec, który nie jest w stanie samodzielnie wykonać przysługującego mu prawa do kontaktu z wymienionymi powyżej osobami z uwagi na jakąkolwiek niepełnosprawność umysłową lub fizyczną, jest uprawniony do wykonania tego prawa przy wsparciu lub w obecności przedstawiciela państwowej służby zdrowia lub państwowych służb socjalnych, którego należy mu przydzielić niezwłocznie po jego zatrzymaniu.

Cudzoziemcom przysługuje również prawo do samodzielnego skontaktowania się drogą telefoniczną z urzędem konsularnym lub przedstawicielstwem dyplomatycznym kraju, którego są obywatelami, w Republice Cypryjskiej bezpośrednio po zatrzymaniu i bez zbędnej zwłoki oraz w obecności

funkcjonariusza policji, aby poinformować te organy o swoim zatrzymaniu lub tymczasowym aresztowaniu i wskazać komisariat policji lub areszt, w których zostali lub mają zostać osadzeni. Jeżeli w Republice Cypryjskiej nie ustanowiono urzędu konsularnego ani przedstawicielstwa dyplomatycznego danego kraju, cudzoziemcy mogą skontaktować się z biurem komisarza ds. administracji i ochrony praw człowieka (rzecznikiem praw obywatelskich) Republiki Cypryjskiej. Jeżeli cudzoziemcy posiadają obywatelstwo dwóch (2) lub większej liczby państw, mogą wybrać urząd konsularny lub przedstawicielstwo dyplomatyczne, które chcą poinformować o swoim pozbawieniu wolności i z którymi chcą się skontaktować. Ponadto cudzoziemcy mogą skorzystać z prawa do skontaktowania się z przedstawicielami tych organów, bycia przez nich odwiedzanymi, rozmawiania z nimi i prowadzenia z nimi korespondencji, a także bycia przez nie reprezentowanymi, jeżeli organy te nie zgłoszą sprzeciwu w tym zakresie.

Jeżeli z uwagi na niepełnosprawność umysłową danej osoby można jednoznacznie stwierdzić, że nie będzie ona w stanie zrozumieć ani przyjąć do wiadomości informacji o tym, że przysługują jej powyższe prawa do kontaktów, lub że nie będzie ona w stanie w pełni zrozumieć przysługującego jej uprawnienia do wykonania tych praw, odpowiedzialność za poinformowanie urzędu konsularnego lub przedstawicielstwa dyplomatycznego lub – w stosownych przypadkach – biura komisarza ds. administracji i ochrony praw człowieka (rzecznika praw obywatelskich) Republiki Cypryjskiej o zatrzymaniu tej osoby spoczywa na funkcjonariuszu policji.

Cudzoziemców należy pouczyć również o tym, że zrzeczenie się przez nich prawa do powiadomienia osób trzecich, bliskich, ich pracodawcy lub odpowiednich organów konsularnych o ich zatrzymaniu i skontaktowania się z nimi w tej kwestii może wywrzeć wpływ na ich indywidualną sytuację.

Jeżeli z uwagi na niepełnosprawność umysłową danej osoby można jednoznacznie stwierdzić, że nie będzie ona w stanie zrozumieć ani przyjąć do wiadomości informacji o tym, że przysługuje jej prawo do kontaktów, lub że nie będzie ona w stanie w pełni zrozumieć przysługującego jej uprawnienia do wykonania tych praw, funkcjonariusz policji skontaktuje się z osobą bliską zatrzymanej osoby niezwłocznie po jej zatrzymaniu, aby poinformować ją o fakcie zatrzymania i wskazać komisariat policji lub areszt, w którym dana osoba została lub ma zostać osadzona.

Tymczasowe uchylenie prawa do kontaktu z bliskimi/osobą wskazaną przez podejrzanego/pracodawcą podejrzanego

Prawo do kontaktu z bliskimi lub z osobą wskazaną przez podejrzanego bądź z jego pracodawcą oraz prawo do powiadomienia osób wykonujących wobec podejrzanego władzę rodzicielską (w przypadku osób, które nie ukończyły jeszcze 18. roku życia) o jego zatrzymaniu nie przysługuje podejrzanemu bezpośrednio po jego zatrzymaniu, jeżeli jest to uzasadnione w świetle szczególnych okoliczności sprawy oraz z uwagi na wystąpienie jednej z następujących istotnych przyczyn:

- a) pilnej potrzeby zapobieżenia poważnemu niekorzystnemu wpływowi na życie, wolność lub integralność cielesną określonej osoby lub
- b) pilnej potrzeby zapobieżenia sytuacji wiążącej się z poważnym ryzykiem dla postępowania karnego, o ile tymczasowe uchylenie prawa do kontaktu:
 - (i) jest proporcjonalne i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu;
 - (ii) obowiązuje przez ściśle określony czas;
 - (iii) nie jest uzależnione wyłącznie od rodzaju lub powagi przestępstwa, którego popełnienie zarzuca się podejrzanemu, oraz
 - (iv) nie narusza ogólnej zasady sprawiedliwości postępowania.

Jeżeli jest to uzasadnione pilną potrzebą lub równoważnymi wymogami operacyjnymi, podejrzanemu nie przysługuje prawo do kontaktu z osobą trzecią (bliskimi lub pracodawcą lub inną wybraną przez niego osobą) bezpośrednio po jego zatrzymaniu.

Podejrzanym, który został pozbawiony możliwości wykonania przysługujących mu praw do:

- (ii) powiadomienia osób wykonujących władzę rodzicielską nad podejrzanym o zatrzymaniu podejrzanego, który nie ukończył jeszcze 18. roku życia, może – w chwili pierwszego stawienia się przed sądem albo w dniu przeprowadzenia pierwszej rozprawy w jego sprawie – zwrócić się do sądu o zbadanie powodów, dla których pozbawiono go możliwości wykonania tych praw.

Jeżeli opisane powyżej tymczasowe uchylenie praw dotyczy osoby, która nie ukończyła jeszcze osiemnastego roku życia, policja niezwłocznie informuje służby pomocy społecznej, Rzecznika Praw Dziecka oraz wszelkie inne organy właściwe w kwestiach dotyczących ochrony dzieci i ich dobra o pozbawieniu tej osoby wolności.

(iv) Na czym polega moje prawo do pomocy prawnej?

Jeżeli podejrzanym nie dysponuje wystarczającymi środkami, aby wykonać przysługujące mu prawo dostępu do adwokata na etapie postępowania przedsądowego, może poinformować o tym fakcie funkcjonariusza policji odpowiedzialnego za przeprowadzenie przesłuchania po podpisaniu stosownego formularza. Następnie podejrzanym otrzyma wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz numery telefonu adwokatów oferujących swoje usługi. Podejrzanym powinien upewnić się, że otrzymał taki wykaz. Wybrany przez niego adwokat zostanie należycie poinformowany o tym fakcie przez funkcjonariusza policji.

Jeżeli podejrzanym będzie chciał skorzystać z nieodpłatnej pomocy adwokata, może zwrócić się ze stosownym wnioskiem do sądu w chwili stawienia się przed sądem. Sąd rozpozna wniosek podejrzanego.

(v) Co należy wiedzieć o:

domniemaniu niewinności

Każdego podejrzanego lub oskarżonego o popełnienie przestępstwa uważa się za niewinnego do czasu udowodnienia mu winy zgodnie z prawem. Zasada prawna dotycząca domniemania niewinności ma zastosowanie do osoby fizycznej biorącej udział w postępowaniu karnym od chwili uznania tej osoby za podejrzanego lub oskarżonego o popełnienie przestępstwa do wydania prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie w sprawie.

prawie do zachowania milczenia i do wolności od samooskarżenia

W trakcie przesłuchania przez policję lub inne właściwe organy podejrzanym nie mają obowiązku odpowiadać na pytania dotyczące zarzucanego im przestępstwa. Podobnie przy składaniu zeznań lub udzieleniu odpowiedzi na pytania podejrzanym nie mają obowiązku przedstawiania dowodów ani dokumentów ani udzielić informacji, które mogłyby prowadzić do samooskarżenia.

ciężar dowodu

Policja ponosi odpowiedzialność za zgromadzenie dowodów pozwalających stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, że doszło do popełnienia przestępstwa będącego przedmiotem postępowania przygotowawczego. Oskarżonym przysługuje prawo do przedstawienia własnej wersji wydarzeń oraz do złożenia zeznań lub przekazania organom dochodzeniowym/śledczym oświadczenia na poparcie tej wersji lub w celu wykazania swojej niewinności.

(vi) Jakie są szczególne gwarancje procesowe dla dzieci?

Odpowiedzialność karna

Osoba, która nie ukończyła jeszcze 14. roku życia, nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej z tytułu żadnego czynu ani zaniechania (art. 14 kodeksu karnego, rozdział 154 Zbioru Praw Cypru), a zatem nie można jej zatrzymać. Taka osoba ma obowiązek stawić się na komisariacie policji ze swoimi rodzicami/opiekunami, jeżeli ich obecność zostanie uznana za konieczną.

2. Zatrzymanie

W miarę możliwości unika się konieczności zatrzymania nieletniego. Zatrzymanie nieletniego należy przeprowadzić zgodnie z obowiązującymi przepisami i wyłącznie w ostateczności. Okres zatrzymania powinien być jak najkrótszy.

W przypadku zatrzymania nieletniego należy postępować zgodnie ze standardową procedurą zatrzymania (udzielenie informacji, wyjaśnienie przepisów procesowych, pouczenie o prawach itp.). Należy zauważyć, że przy zatrzymaniu nieletnich należy wziąć pod uwagę ich wiek, stopień dojrzałości i szczególną wrażliwość.

Ponadto przy podejmowaniu jakichkolwiek decyzji w kwestii zatrzymania nieletniego należy kierować się jego dobrem.

Zatrzymanych nieletnich należy poinformować o dalszym przebiegu postępowania w zrozumiały dla nich sposób, biorąc pod uwagę ich wiek i stopień dojrzałości.

Nie dopuszcza się możliwości stosowania kajdanek, chyba że jest to bezwzględnie konieczne – w takim przypadku należy uwzględnić warunki określone w zarządzeniu dotyczącym działań policji nr 5/39.

Korzystanie z pałki policyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w ostateczności i tylko na warunkach określonych w zarządzeniu dotyczącym działań policji nr 5/38.

Kontrolę osobistą powinien przeprowadzić funkcjonariusz policji tej samej płci co podejrzany.

Pełnomocnictwo procesowe i inne prawa

Nieletniego należy poinformować o przysługującym mu prawie do samodzielnego skontaktowania się z wybranym przez niego adwokatem drogą telefoniczną bez obecności jakichkolwiek innych osób.

Nieletniego należy poinformować o przysługującym mu prawie do pomocy prawnej, w przypadku gdy nie dysponuje on wystarczającymi środkami.

Nieletniego należy poinformować o przysługującym mu prawie do samodzielnego skontaktowania się ze swoimi rodzicami/opiekunami drogą telefoniczną w celu powiadomienia ich o zatrzymaniu i wskazania komisariatu policji lub aresztu, w którym nieletni został lub ma zostać osadzony, w obecności funkcjonariusza policji.

Rodziców/opiekunów nieletniego należy powiadomić o jego zatrzymaniu niezwłocznie. Rodziców/opiekunów nieletniego można powiadomić o jego zatrzymaniu z opóźnieniem, tj. w ciągu 12 godzin od chwili zatrzymania, jeżeli zachodzi zasadne podejrzenie, że zapewnienie możliwości wykonania prawa do kontaktu bezpośrednio po zatrzymaniu może:

- a) doprowadzić do zniszczenia lub ukrycia dowodów istotnych w kontekście wyjaśnienia okoliczności przestępstwa,
- b) uniemożliwić zatrzymanie lub przesłuchanie innej osoby powiązanej z przestępstwem lub doprowadzić do ucieczki tej osoby
- c) skutkować popełnieniem innego przestępstwa lub doprowadzić do śmierci jakiegokolwiek osoby lub do doznania obrażeń fizycznych przez jakąkolwiek osobę lub
- d) stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa Republiki Cypryjskiej, dla porządku konstytucyjnego lub publicznego bądź dla funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Policja ma również obowiązek powiadomić (w sposób uzupełniający) rodziców/opiekunów nieletniego o jego zatrzymaniu i (przewidywanej) lokalizacji aresztu śledczego. W aktach postępowania zamieszcza się odpowiednią adnotację.

Jeżeli zostanie to uznane za konieczne i zgodne z dobrem nieletniego, o jego zatrzymaniu można również powiadomić państwowe służby socjalne.

Przesłuchanie

Oficer śledczy nie może rozpocząć przesłuchania, dopóki powyższe informacje nie zostaną przekazane lub nie nastąpi powiadomienie, a także dopóki nieletni nie wykona któregośkolwiek z przysługujących mu praw dostępu, o które wystąpił.

Osoby, które nie ukończyły jeszcze 18. roku życia, przesłuchuje się w obecności ich adwokata.

Jeżeli przesłuchiwana osoba nie rozumie języka, w którym prowadzone jest przesłuchanie, lub nie włada tym językiem, jest uprawniona do skorzystania z usług tłumacza ustnego.

Przesłuchanie należy każdorazowo przeprowadzać zgodnie z obowiązującym prawem, przepisami procesowymi i odpowiednimi zarządzeniami dotyczącymi działań policji (zarządzenia nr 3/3, 3/4 i 5/18).

Nieletnich, którzy nie zostali tymczasowo aresztowani, należy przesłuchać oraz spisać ich zeznania w obecności ich rodziców lub opiekunów.

Policja powinna zagwarantować, aby przesłuchanie odbyło się jak najszybciej – należy przeprowadzić je najpóźniej w ciągu 24 godzin, a więc co do zasady wystąpienie do sądu o wydanie nakazu aresztowania nie jest konieczne (pismo od rzecznika praw dziecka z dnia 11 czerwca 2014 r.).

Zatrzymanie/przesłuchanie nieletnich uczniów i prowadzenie przeciwko nim postępowania przygotowawczego

Należy unikać zatrzymywania i przesłuchiwania nieletnich uczniów na terenie szkoły. Niemniej w razie konieczności funkcjonariusze policji mają obowiązek udać się na teren szkoły w stroju cywilnym i w nieoznakowanym pojeździe policyjnym.

Zatrzymanie i przesłuchanie należy przeprowadzić w obecności dyrektora szkoły, który zostanie powiadomiony o zamiarze zatrzymania podejrzanego z odpowiednim wyprzedzeniem (zarządzenie nr 5/18, § 6 ust. 3).

W przypadku wszczęcia postępowania przygotowawczego przeciwko nieletniemu uczniowi Zastępca Podkomisarza (Αστυνομικός Διευθυντής) ma obowiązek powiadomić o tym fakcie Ministerstwo Edukacji i Kultury wyłącznie wówczas, gdy jest to bezwzględnie konieczne, i jeżeli uzna, że dokonanie takiego powiadomienia jest zgodne z polityką karną lub więzienną Republiki Cypryjskiej, a także biorąc pod uwagę:

- charakter przestępstwa i to, czy dane działanie przyczynia się do ochrony innych uczniów/członków Gwardii Narodowej,
- problemy, z którymi boryka się obecnie społeczeństwo cypryjskie, oraz
- szczególne okoliczności danej sprawy.

Zakazuje się ujawniania imienia i nazwiska podejrzanego lub adresu szkoły, do której uczęszcza podejrzany, jego wizerunku lub jakichkolwiek innych informacji, które mogą doprowadzić do zidentyfikowania nieletniego stojącego przed sądem ds. nieletnich, chyba że sąd wyrazi na to zgodę.

Warunki tymczasowego aresztowania

Poza prawami przyznanymi wszystkim osadzonym (ustawa 163(I)/2005) tymczasowo aresztowanym osobom, które nie ukończyły 18. roku życia, przysługują następujące dodatkowe prawa w odniesieniu do ich zatrzymania:

Nieletni przebywają w oddzielnych celach niż pozostali osadzeni. Należy również zagwarantować, aby nieletni nie spotykali się z dorosłymi osadzonymi we wspólnych przestrzeniach.

Tymczasowe aresztowanie nieletnich należy wykonywać w aresztach przeznaczonych specjalnie dla osób w tym wieku, w których dostępne są aktywności odpowiadające ich potrzebom oraz specjalnie przeszkolony personel. Tego rodzaju areszty muszą być wystarczającej wielkości, dostatecznie oświetlone i wentylowane, odpowiednio wyposażone i zaaranżowane, a także muszą dostarczać odpowiednich bodźców wzrokowych. Ponadto nieletni mogą mieć w swoich celach zasadną ilość rzeczy osobistych (standardy europejskiego komitetu ds. zapobiegania torturom), chyba że nie jest to możliwe ze względów bezpieczeństwa. Co więcej, w drodze współpracy z innymi służbami należy zapewnić, aby nieletni spędzali czas w zdrowy sposób (pismo od rzecznika praw dziecka z dnia 7 listopada 2014 r.).

Rodzicom lub opiekunom nieletniego przysługuje prawo do obecności w trakcie jego rozmów z adwokatem.

Obecność rodziców lub opiekunów nieletniego jest konieczna podczas każdego badania lekarskiego nieletniego, jego leczenia i późniejszych wizyt kontrolnych.

Osoba kierująca aresztem ma obowiązek pouczyć wszystkich tymczasowo aresztowanych oraz ich bliskich lub inne wybrane przez nich osoby, a w przypadku tymczasowo aresztowanych w wieku poniżej 18 lat także ich rodziców lub opiekunów, w zrozumiałym dla tych osób języku, o przysługującym im prawie do codziennego widzenia trwającego łącznie maksymalnie jedną godzinę w oddzielnym pomieszczeniu aresztu w obecności funkcjonariusza policji.

(vii) Jakie są specjalne gwarancje procesowe dla podejrzanych wymagających szczególnego traktowania?

Nieletnich uznaje się za osoby wymagające szczególnego traktowania i w związku z tym mają do nich zastosowanie specjalne gwarancje procesowe, o których mowa w ppkt (vi) powyżej.

Do celów ustawy o prawach osób zatrzymanych i tymczasowo aresztowanych (ustawa 163(I)/2005) «osoba wymagająca szczególnego traktowania» oznacza podejrzanego lub oskarżonego, który nie jest w stanie zrozumieć przebiegu postępowania karnego ani w nim skutecznie uczestniczyć ze względu na swój wiek, stan psychiczny lub fizyczny bądź niepełnosprawność.

Jeżeli zatrzymanie dotyczy osoby z niepełnosprawnością intelektualną lub fizyczną, osobę tą należy **pouczyć** o przysługujących jej prawach wynikających z ustawy 163(I)/2005 **prostym i zrozumiałym językiem** uwzględniającym specjalne potrzeby takich osób.

W takim przypadku należy zapewnić usługi osoby, która może przekazać odpowiednie informacje zatrzymanemu lub innym zainteresowanym osobom w sposób dla nich zrozumiały, z uwzględnieniem ich niepełnosprawności umysłowej lub fizycznej.

Ponadto, w przypadku zatrzymania osoby, która z uwagi na swoją niepełnosprawność umysłową lub fizyczną jest w sposób oczywisty niezdolna do wykonania przysługujących jej **praw dostępu** przewidzianych w ustawie (ustawa 163(I)/2005), osoba ta może wykonać takie prawa **z pomocą lub w obecności przedstawiciela państwowych służb medycznych lub socjalnych**, przy czym tego rodzaju pomoc należy zapewnić zainteresowanej osobie niezwłocznie po jej zatrzymaniu, a w każdym razie kiedy tylko będzie to możliwe.

D) Jakie terminy przewidziane przepisami prawa obowiązują w toku postępowania przygotowawczego?

Osobę zatrzymaną jako podejrzaną o popełnienie przestępstwa doprowadza się w ciągu 24 godzin od zatrzymania do sądu, jeżeli nie zakończyło się przesłuchanie dotyczące przestępstwa, w związku z którym dokonano zatrzymania tej osoby. Doprowadzając podejrzanego do sądu, policja wnosi o jego tymczasowe aresztowanie na określony czas, który nie może przekroczyć jednorazowo 8 dni, a łącznie – 3 miesiące.

Po wygaśnięciu ważności nakazu tymczasowego aresztowania oraz w przypadku gdy nie zakończyły się przesłuchania i postępowanie przygotowawcze, policja może wystąpić do sądu o przedłużenie nakazu o kolejne osiem dni. Wniosek taki można ponawiać co osiem dni, przy czym maksymalny okres tymczasowego aresztowania może wynosić łącznie 3 miesiące.

Zwykle sąd uznaje konieczność tymczasowego aresztowania podejrzanego, jeżeli istnieje ryzyko, że w przypadku jego zwolnienia może on wywierać wpływ na świadków lub zniszczyć dowody. Na policji spoczywa ciężar przedstawienia sądowi wystarczających dowodów potwierdzających spełnienie warunków wydania nakazu tymczasowego aresztowania.

E) Jakie są etapy postępowania przedprocesowego, w tym alternatywy dla tymczasowego aresztowania i możliwości przekazania danej osoby do państwa pochodzenia (europejski nakaz nadzoru)?

Sąd orzekający w sprawach karnych może, korzystając ze swobody uznania, nakazać tymczasowe aresztowanie oskarżonego na czas prowadzenia postępowania sądowego w jego sprawie. Zgodnie z art. 48 kodeksu postępowania karnego (rozdział 155 Zbioru Praw Cypru) uprawnienia sądu rejonowego prowadzącego postępowanie uproszczone ograniczają się w tym zakresie do maksymalnego okresu ośmiu dni w przypadku każdego odroczenia sprawy. Ograniczenie takie nie obowiązuje, jeżeli nakaz tymczasowego aresztowania oskarżonego na czas prowadzenia postępowania sądowego w jego sprawie wydaje Sąd Najwyższy lub sąd *assize* (*Κακούργιοδικείο*).

Art. 157 ust. 1 ustawy (rozdział 155 Zbioru Praw Cypru) stanowi, że sąd orzekający w sprawach karnych może zezwolić na zwolnienie osadzonego za poręczeniem majątkowym. Sąd może postanowić o zwolnieniu oskarżonego, określając szczegółowe warunki zwolnienia i nakazując oskarżonemu podpisanie dokumentu o ustanowieniu poręczenia. To uprawnienie sądu wynika z połączenia przepisów art. 48 i 157 ust. 1 kodeksu postępowania karnego.

Warunki przekazania postanowienia sądu o zastosowaniu środków nadzoru

Właściwy organ Republiki Cypryjskiej może przekazać postanowienie o zastosowaniu środków nadzoru właściwemu organowi ds. identyfikacji państwa członkowskiego, w którym zainteresowana osoba ma miejsce zwykłego i legalnego pobytu, jeżeli osoba ta, po otrzymaniu informacji o zastosowaniu przedmiotowych środków, wyrazi zgodę na powrót do tego państwa członkowskiego.

Na wniosek tej osoby właściwy organ Republiki Cypryjskiej nakładający środki nadzoru może na wniosek przekazać postanowienie o zastosowaniu środków nadzoru

właściwemu organowi państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym osoba ta ma

miejsce zwykłego i legalnego pobytu, o ile właściwy organ państwa członkowskiego, w którym osoba ta nie ma miejsca zwykłego i legalnego pobytu wyrazi zgodę na takie przekazanie.

Właściwy organ ds. identyfikacji Republiki Cypryjskiej wyraża zgodę na przekazanie postanowienia o zastosowaniu środków nadzoru w odniesieniu do osoby, która nie ma miejsca zwykłego i legalnego pobytu w Republice Cypryjskiej, wyłącznie w przypadku, gdy osoba ta przebywa na terytorium Republiki Cypryjskiej od co najmniej trzech (3) miesięcy.

Właściwym organem Republiki Cypryjskiej nakładającym środki jest sąd *assize* lub sąd rejonowy orzekający w sprawach karnych, który jest właściwy rzeczowo dla przedmiotowego przestępstwa lub który wydał postanowienie o zastosowaniu środków nadzoru.

Właściwym organem ds. identyfikacji w Republice Cypryjskiej w odniesieniu do postanowień o zastosowaniu środków nadzoru wydanych przez inne państwo członkowskie jest:

a) sąd rejonowy właściwy miejscowo dla miejsca zamieszkania osoby, wobec której inne państwo członkowskie wydało postanowienie o zastosowaniu środków nadzoru;

b) Sąd Rejonowy w Nikozji, jeżeli miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby jest nieznane lub jeżeli osoba ta nie ma miejsca zamieszkania w Republice Cypryjskiej.

Ostatnia aktualizacja: 16/11/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Moje prawa w trakcie rozprawy sądowej

A) Gdzie odbędzie się rozprawa?

Jeżeli sprawa karna dotyczy przestępstwa lub przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5, rozprawa odbywa się przed sądem rejonowym (*Επαρχιακό Δικαστήριο*) (orzekającym w składzie jednoosobowym). Warto zaznaczyć, że w przypadku uzyskania pisemnej zgody Prokuratora Generalnego (*Γενικός Εισαγγελέας*) sąd rejonowy może rozpoznać sprawę dotyczącą przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 5 lat.

Jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 5 lat, sprawę rozpoznaje sąd *assize* (*Κακούργιοδικεία*) (orzekający w składzie trzysobowym).

B) Czy zarzuty mogą ulec zmianie? Jeżeli tak, jakie prawa do informacji przysługują mi w tym zakresie?

Zarzuty mogą ulec zmianie na początku rozprawy lub w jej toku. W art. 83, 84 i 85 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru, ustanowiono procedurę zmiany zarzutów oraz określono prawa oskarżonego.

83.-1. Jeżeli na dowolnym etapie postępowania sąd uzna na podstawie zgromadzonych dowodów, że akt oskarżenia zawiera określone braki materialne albo formalne, może wydać postanowienie zmieniające akt oskarżenia przez wprowadzenie zmian w tym akcie albo przez jego zastąpienie bądź dodanie do niego nowych zarzutów, w zależności od tego, którą z tych metod sąd uzna za najodpowiedniejszą do zagwarantowania, aby zarzuty należycie odzwierciedlały okoliczności faktyczne sprawy.

2. W przypadku wprowadzenia tego rodzaju zmian w akcie oskarżenia na akcie zamieszcza się adnotację dotyczącą postanowienia zmieniającego akt i obydwie te pisma wykorzystuje się następnie do celów związanych z wszelkimi powiązаныmi postępowaniami, tak jakby akt oskarżenia wniesiono w zmienionej formie.

84.-1. W przypadku wprowadzenia zmian w akcie oskarżenia zgodnie z przepisami art. 83 sąd niezwłocznie wzywa oskarżonego do przedstawienia swojej linii obrony przed sądem oraz do wskazania, czy jest gotów stanąć przed sądem na podstawie zmienionego aktu oskarżenia.

2. Jeżeli oskarżony oświadczy, że nie jest gotów, sąd bada przedstawione powody i – jeżeli uzna, że niezwłoczne kontynuowanie postępowania prawdopodobnie nie zaszkodzi oskarżonemu w obronie lub prokuratorowi w prowadzeniu sprawy – może kontynuować rozprawę, tak jakby zmieniony akt oskarżenia był pierwotnym aktem oskarżenia.

3. Jeżeli sąd uzna, że charakter zmian wprowadzonych w zmienionym akcie oskarżenia sprawia, że niezwłoczne kontynuowanie rozprawy może wyrzucić niekorzystny wpływ na oskarżonego lub prokuratora, może zarządzić nową rozprawę albo odroczyć rozprawę na okres, który uzna za stosowny.

4. Jeżeli sąd wprowadzi zmiany w akcie oskarżenia po rozpoczęciu rozprawy, zeznania, które zostały już złożone w toku tego postępowania, mogą zostać wykorzystane bez konieczności przeprowadzenia nowego przesłuchania, ale strony mają prawo do ponownego powołania lub wezwania każdego świadka, który mógł już złożyć zeznania, oraz do przesłuchania zarówno świadka obrony, jak i świadka oskarżenia na okoliczność wprowadzonych zmian.

85.-1. Jeżeli można udowodnić tylko część zarzutów przedstawionych w akcie oskarżenia wniesionym do sądu rejonowego lub sądu *assize* i ta ustalona część stanowi przestępstwo, oskarżony może zostać skazany za przestępstwo, którego popełnienie zostało ustalone, bez konieczności zmiany aktu oskarżenia.

2. Oskarżony o popełnienie przestępstwa może zostać skazany za próbę popełnienia tego przestępstwa bez konieczności zmiany aktu oskarżenia.

3. Jeżeli ustalono, że dana osoba dopuściła się jakiegokolwiek czynu z zamiarem popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, i jeżeli popełnienie tego czynu z takim zamiarem stanowi przestępstwo, osoba ta może zostać skazana za popełnienie tego przestępstwa bez konieczności zmiany aktu oskarżenia, o ile nie została jeszcze o to przestępstwo oskarżona.

4. Jeżeli po zakończeniu rozprawy sąd uzna, że na podstawie zeznań można stwierdzić, że oskarżony popełnił przestępstwo lub przestępstwa, których nie ujęto w akcie oskarżenia i za które oskarżony nie może zostać skazany bez uprzedniej zmiany aktu oskarżenia, oraz że w przypadku skazania oskarżonego za te przestępstwa oskarżony nie podlegałby karze surowszej niż kara, której podlegałby w przypadku skazania go na podstawie aktualnego aktu oskarżenia, a zatem sytuacja ta nie wpłynęłaby niekorzystnie na obronę oskarżonego, sąd może zarządzić dopisanie zarzutu lub zarzutów dotyczących takiego przestępstwa (takich przestępstw) do aktu oskarżenia i orzec w taki sposób, jak gdyby taki zarzut lub takie zarzuty były częścią pierwotnego aktu oskarżenia.

C) Jakie mam prawa w trakcie rozprawy?

(i) Czy muszę stawić się w sądzie? Kiedy moja nieobecność na rozprawie zostanie uznana za usprawiedliwioną?

Prawo oskarżonego do bycia obecnym na rozprawie jest zagwarantowane na mocy art. 12 i 30 konstytucji Cypru oraz art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka. Oskarżony ma ponadto obowiązek być obecnym na rozprawie, chyba że jego nieobecność jest usprawiedliwiona wystąpieniem wyjątkowych okoliczności wskazanych w art. 45 ust. 1 i art. 63 ust. 3 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru.

Art. 45 ust. 1

Przyjmuje się, że sekretarz (*Πρωτοκολλητής*) wyznaczony przez sędziego lub – w przypadku określonych kategorii przestępstw – przez prezesa sądu rejonowego (*Επαρχιακού Δικαστηρίου*) na mocy postanowienia ogólnego może zawrzeć w wezwaniu specjalną klauzulę zwalniającą oskarżonego z obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem oraz

a) zezwolić oskarżonemu na stawienie się i udzielenie odpowiedzi na zarzuty w obecności obrońcy, w którym to przypadku oskarżony może stawić się i udzielić odpowiedzi w opisany poniżej sposób.

Przyjmuje się, że w przypadku gdy oskarżonemu postanowiono zarzuty wyłącznie w charakterze członka kadry kierowniczej lub sekretarza spółki i nie zarzuca mu się popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa osobiście, nie ma on obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem ani w celu udzielenia odpowiedzi na zarzuty, ani na żadnym innym etapie postępowania, z wyjątkiem rozprawy, ale ma prawo być reprezentowany przez adwokata;

b) umożliwić oskarżonemu, który zamierza przyznać się do winy, przesłanie do sądu należycie poświadczonego oświadczenia o przyznaniu się do winy opatrzonego pieczęcią sekretarza, sierżanta (*Λοχία*), funkcjonariusza policji lub starszego rangą funkcjonariusza policji zgodnie z ustawą o policji, pieczęcią urzędnika poświadczającego zgodnie z ustawą o urzędnikach poświadczających lub pieczęcią adwokata zgodnie z ustawą o adwokaturze, który korzysta w tym celu z osobistej pieczęci zawierającej jego pełne imię i nazwisko oraz adres, lub pieczęcią lidera społeczności (*κοινότητα*) wraz z wezwaniem do stawienia się przed sądem, którego dotyczy oświadczenie – w takim przypadku złożone oświadczenie uznaje się za przyznanie do winy do celów toczącego się postępowania.

63.-1. Oskarżony ma prawo być obecnym na sali rozpraw przez całą rozprawę, o ile jego zachowanie jest odpowiednie.

2. Jeżeli oskarżony nie będzie zachowywał się w odpowiedni sposób, sąd może – wedle własnego uznania – nakazać wyprowadzenie go z sali rozpraw i odprowadzenie do aresztu; sąd może następnie kontynuować rozprawę pod nieobecność oskarżonego, podejmując takie kroki, jakie uzna za stosowne, aby poinformować go o postępowaniu i umożliwić mu w ten sposób przygotowanie obrony.

3. Sąd może, jeżeli uzna to za stosowne, pozwolić oskarżonemu na nieobecność na sali rozpraw przez całą rozprawę lub przez jej część, na warunkach, które uzna za odpowiednie.

Zgodnie z orzecznictwem cypryjskim rozprawę można przeprowadzić pod nieobecność oskarżonych, w przypadku gdy leży to w interesie wymiaru sprawiedliwości.

(ii) Jakie mam prawa w zakresie dostępu do usług tłumacza ustnego i do tłumaczeń pisemnych?

Prawo dostępu do usług tłumacza ustnego zagwarantowano zarówno w konstytucji Cypru, jak i w ustawie z 2014 r. o prawie do tłumaczenia ustnego i pisemnego w postępowaniu karnym (ustawa nr 18(I)/2014). Ponadto prawo dostępu do usług tłumacza ustnego przysługuje oskarżonemu zgodnie z art. 65 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru.

Art. 12 ust. 5 lit. a) i e) konstytucji Cypru stanowi, co następuje:

Każdy oskarżony o popełnienie przestępstwa ma co najmniej prawo do:

- a) niezwłocznego otrzymania szczegółowych informacji w języku dla niego zrozumiałym o istocie i przyczynie skierowanego przeciw niemu oskarżenia,
- e) korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza, jeśli nie rozumie języka używanego w sądzie lub nie mówi w tym języku.

Art. 30 ust. 3 konstytucji Cypru stanowi, że każdy oskarżony ma prawo do korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza, jeżeli nie rozumie języka używanego w sądzie lub nie mówi w tym języku.

W ustawie z 2014 r. o prawie dostępu do usług tłumacza w toku postępowania karnego (ustawa nr 18(I)2014) ustanowiono:

Prawo dostępu do usług tłumacza ustnego

4.-1. Właściwy organ niezwłocznie zapewnia podejrzanemu lub oskarżonemu, który nie włada językiem, w którym prowadzone jest postępowanie karne, lub który nie rozumie tego języka, możliwość korzystania z usług tłumacza ustnego w toku postępowania przed organami dochodzeniowymi/śledczymi lub przed organami sądowymi, w tym również w trakcie przesłuchania przez policję, w trakcie wszystkich przesłuchań sądowych i w trakcie wszelkich koniecznych przesłuchań przeprowadzanych pomiędzy rozprawami.

2. Organ wymiaru sprawiedliwości odpowiedzialny za wykonanie europejskiego nakazu aresztowania zgodnie z art. 11 ustawy o europejskim nakazie aresztowania i procedurach ekstradycji osób, których dotyczy wniosek, między państwami członkowskimi Unii Europejskiej niezwłocznie zapewnia każdej osobie, której dotyczy wniosek i która nie włada językiem, w którym prowadzone jest stosowne postępowanie, lub która nie rozumie tego języka, możliwość skorzystania z usług tłumacza ustnego.

3. Jeżeli jest to konieczne do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego, właściwy organ zapewnia usługi tłumaczeń ustnych w celu zapewnienia podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wniosek, możliwości komunikowania się z ich adwokatem, jeżeli taka komunikacja jest bezpośrednio związana z przesłuchaniem przez policję lub przed sądem, z wykonaniem europejskiego nakazu aresztowania lub z wniesieniem środka zaskarżenia bądź innych wniosków procesowych, uwzględniając wniosek o zwolnienie za kaucją.

4. Zgodnie z przepisami niniejszego artykułu usługi tłumaczeń ustnych:

a) są świadczone w języku ojczystym podejrzanego, oskarżonego lub osoby, której dotyczy wniosek, lub w dowolnym innym języku, którym te osoby władają lub który rozumieją, oraz

b) obejmują, w stosownych przypadkach, dodatkowe wsparcie, takie jak posługiwanie się językiem migowym, aby zaspokoić potrzeby podejrzanych, oskarżonych lub osób, których dotyczą wnioski, z upośledzeniem mowy lub słuchu.

5. Właściwy organ ustala w dowolny sposób, który uzna za odpowiedni, czy podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, włada językiem, w którym prowadzone jest postępowanie karne lub postępowanie w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, i czy rozumie ten język, a także czy potrzebuje pomocy tłumacza ustnego.

6. Jakość usług tłumaczeń ustnych, o których mowa w niniejszym artykule, musi być odpowiednia do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego, w szczególności przez zapewnienie podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wniosek, możliwości zrozumienia stawianych im zarzutów, tak aby mogli wykonać przysługujące im prawo do obrony. W tym celu właściwy organ zwraca szczególną uwagę na specyficzny charakter komunikacji prowadzonej za pośrednictwem tłumacza ustnego.

7. W stosownych przypadkach właściwy organ może zapewnić możliwość świadczenia usług tłumaczeń ustnych za pośrednictwem technologii komunikacyjnych takich jak wideokonferencje i połączenia telefoniczne lub internetowe, chyba że fizyczna obecność tłumacza ustnego jest niezbędna do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego.

8. Aby usprawnić wdrażanie przepisów ust. 5, dopuszcza się możliwość przyjęcia przepisów wykonawczych określających procedurę lub mechanizm weryfikacji, czy podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, włada językiem, w którym prowadzone jest postępowanie karne lub postępowanie w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, i rozumie ten język.

Prawo dostępu do usług tłumacza pisemnego

5.-1. Aby zapewnić podejrzanemu lub oskarżonemu możliwość wykonania przysługującego im prawa do obrony oraz aby zagwarantować rzetelny proces sądowy, właściwy organ w rozsądnym terminie przekazuje podejrzanemu lub oskarżonemu, którzy nie rozumieją języka, w którym prowadzone jest toczące się przeciwko nim postępowanie karne, tłumaczenia pisemne wszystkich kluczowych dokumentów.

2. Do celów niniejszej ustawy pojęcie „kluczowe dokumenty” obejmuje:

a) niezależnie od sytuacji nakaz zatrzymania lub nakaz tymczasowego aresztowania, akt oskarżenia oraz wszelkie orzeczenia i nakazy sądu istotne w kontekście toczącego się postępowania oraz

b) dowolny inny dokument uznany za kluczowy przez właściwy organ z urzędu albo na uzasadniony wniosek podejrzanego lub oskarżonego bądź adwokata podejrzanego lub oskarżonego.

3. Właściwe organy nie mają obowiązku zapewnić tłumaczenia wyciągów z kluczowych dokumentów, które nie przyczyniają się do lepszego zrozumienia przez podejrzanego lub oskarżonego stawianych im zarzutów.

4. Aby zapewnić rzetelny proces sądowy, w postępowaniu w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania właściwy organ w rozsądnym terminie przekazuje osobie, której dotyczy wniosek i która nie rozumie języka, w którym sporządzono europejski nakaz aresztowania lub na który został on przetłumaczony przez wydające państwo członkowskie, pisemne tłumaczenie tego dokumentu.

5. Niezależnie od przepisów ust. 1, 2 i 4 właściwy organ może zapewnić oskarżonemu, podejrzanemu lub osobie, której dotyczy wniosek, tłumaczenie ustne lub streszczenie treści kluczowych dokumentów w formie ustnej zamiast ich tłumaczenia pisemnego, o ile takie tłumaczenie ustne lub streszczenie w formie ustnej pozostanie bez uszczerbku dla rzetelności procesu sądowego.

6. Podejrzany, oskarżony lub osoba, której dotyczy wniosek, są uprawnieni do zrzeczenia się prawa do otrzymania tłumaczenia pisemnego, tłumaczenia ustnego lub streszczenia w formie ustnej, o których mowa w niniejszym artykule, jeżeli właściwy organ otrzyma wystarczające dowody świadczące o tym, że:

a) dana osoba skonsultowała się wcześniej z adwokatem w tej kwestii lub jest w pełni świadoma konsekwencji zrzeczenia się tego prawa oraz

b) dana osoba zrzekła się tego prawa zgodnie z prawem i w sposób dobrowolny.

7. Tłumaczenia pisemne lub ustne lub streszczenia w formie ustnej, o których mowa w niniejszym artykule, sporządza się w języku ojczystym podejrzanego, oskarżonego lub osoby, której dotyczy wniosek, lub w dowolnym innym języku, którym te osoby władają lub który rozumieją.

8. Jakość tłumaczeń pisemnych, tłumaczeń ustnych lub streszczeń w formie ustnej, o których mowa w niniejszym artykule, musi być odpowiednia do zapewnienia rzetelnego procesu sądowego, w szczególności przez zapewnienie podejrzanemu, oskarżonemu lub osobie, której dotyczy wniosek, możliwości zrozumienia stawianych im zarzutów i wykonania przysługującego im prawa do obrony.

Art. 65 ust. 1 kodeksu postępowania karnego, rozdział 155 Zbioru Praw Cypru, stanowi, że

jeżeli zeznania są składane w języku niezrozumiałym dla oskarżonego, który jest obecny na rozprawie, takiemu oskarżonemu należy zapewnić możliwość skorzystania z usług tłumacza ustnego, który przetłumaczy treść takich zeznań składanych na rozprawie na język zrozumiały dla oskarżonego.

Przyjmuje się, że w przypadku gdy oskarżony korzysta z usług adwokata występującego w charakterze jego obrońcy, adwokat ten może wskazać, że takie tłumaczenie ustne nie jest konieczne.

2. W przypadku przedłożenia dokumentów w charakterze dowodów formalnych do sądu należy ustalenie, jaka część ich treści wymaga przetłumaczenia ustnego.

(iii) Czy mam prawo do adwokata?

Zgodnie z art. 12 konstytucji Cypru:

Każdy oskarżony o popełnienie przestępstwa ma co najmniej prawo do:

c) bronięcia się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę albo jeśli nie posiada wystarczających środków na pokrycie kosztów obrony, do bezpłatnego korzystania z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Art. 30 ust. 3 konstytucji stanowi również, że:

Każdy ma prawo:

d) mieć wybranego przez siebie obrońcę i korzystać z bezpłatnej pomocy prawnej, gdy wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości i przewiduje prawo.

Ponadto zgodnie z ustawą o pomocy prawnej, tj. ustawą nr 165(I)/2002, oskarżonemu, który spełnia warunki określone w tej ustawie, przysługuje prawo do bycia reprezentowanym w toku rozprawy przez wybranego przez siebie adwokata i do korzystania z nieodpłatnej pomocy prawnej.

(iv) Jakie inne prawa procesowe powinienem/powinnam znać? (np. stawienie się podejrzanych przed sądem)

Obowiązek stawienia się oskarżonego przed sądem

Jeżeli w toku postępowania uproszczonego oskarżony nie stawi się przed sądem w wyznaczonym terminie i zostanie przedstawiony dowód potwierdzający skuteczne doręczenie mu wezwania do stawienia się przed sądem, sąd może przeprowadzić rozprawę i wydać wyrok zaoczny lub – jeżeli uzna to za stosowne – odroczyć rozprawę i wydać nakaz tymczasowego aresztowania oskarżonego.

Przyjmuje się, że sekretarz (*Πρωτοκολλητής*) wyznaczony przez sędziego lub – w przypadku określonych kategorii przestępstw – przez prezesa sądu rejonowego (*Επαρχιακού Δικαστηρίου*) na mocy postanowienia ogólnego może zawrzeć w wezwaniu specjalną klauzulę zwalniającą oskarżonego z obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem oraz

a) zezwolić oskarżonemu na stawienie się i udzielenie odpowiedzi na zarzuty w obecności obrońcy, w którym to przypadku oskarżony może stawić się i udzielić odpowiedzi w opisany poniżej sposób;

b) umożliwić oskarżonemu, który zamierza przyznać się do winy, przesłanie do sądu należycie poświadczonego oświadczenia o przyznaniu się do winy opatrzonego pieczęcią sekretarza, sierżanta (*Λοχία*), funkcjonariusza policji lub starszego rangą funkcjonariusza policji zgodnie z ustawą o policji, pieczęcią urzędnika poświadczającego zgodnie z ustawą o urzędnikach poświadczających lub pieczęcią adwokata zgodnie z ustawą o adwokaturze, który korzysta w tym celu z osobistej pieczęci zawierającej jego pełne imię i nazwisko oraz adres, lub pieczęcią lidera społeczności (*κοινότητα*) wraz z wezwaniem do stawienia się przed sądem, którego dotyczy oświadczenie – w takim przypadku złożone oświadczenie uznaje się za przyznanie do winy do celów toczącego się postępowania.

Przyjmuje się, że w przypadku gdy oskarżonemu postanowiono zarzuty wyłącznie w charakterze członka kadry kierowniczej lub sekretarza spółki i nie zarzuca mu się popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa osobiście, nie ma on obowiązku osobistego stawiennictwa przed sądem ani w celu udzielenia odpowiedzi na zarzuty, ani na żadnym innym etapie postępowania, z wyjątkiem rozprawy, ale ma prawo być reprezentowany przez adwokata.

Udzielenie odpowiedzi na zarzuty

Jeżeli oskarżony został wezwany do udzielenia odpowiedzi na zarzuty, może przyznać się do winy lub odmówić przyznania się do winy albo wnieść odpowiedź na zarzuty, a udzielona przez niego odpowiedź zostanie zaprotokołowana przez sąd.

Odpowiedź na zarzuty powinna obejmować następujące stwierdzenia:

a) że sąd, który wezwał oskarżonego do udzielenia odpowiedzi na zarzuty, nie jest właściwy i że inny sąd jest właściwy w odniesieniu do osoby oskarżonego lub zarzucanego mu przestępstwa. Jeżeli sąd uzna ten zarzut, przekaże sprawę sądowi Republiki Cypryjskiej, który jest właściwy w odniesieniu do osoby oskarżonego lub danego przestępstwa;

b) że został on uprzednio skazany lub uniewinniony, w zależności od przypadku, na podstawie tych samych faktów za to samo przestępstwo;

c) że został ulaskawiony w związku z zarzucanym mu przestępstwem.

Jeżeli sąd uzna, że fakty podnoszone przez pozwanego nie potwierdzają zarzutu lub że zarzut jest w istocie nieprawdziwy, oskarżony jest zobowiązany do udzielenia odpowiedzi na zarzuty.

Jeżeli oskarżony przyzna się do winy, a sąd dysponuje wystarczającymi dowodami potwierdzającymi, że oskarżony zrozumiał charakter swojej odpowiedzi, sąd może kontynuować postępowanie tak, jakby oskarżony został skazany orzeczeniem sądu.

Jeżeli oskarżony nie przyznaje się do winy, sąd przystępuje do rozpoznania sprawy. Jeżeli oskarżony odmawia udzielenia odpowiedzi na zarzuty lub nie udziela jej niezwłocznie bądź nie jest w stanie udzielić odpowiedzi z powodu niepełnosprawności fizycznej, sąd kontynuuje postępowanie tak, jakby oskarżony nie przyznał się do winy.

D) Kary, które sąd może orzec

Sądy rejonowe rozpoznają sprawy dotyczące przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5 lub grzywną w maksymalnej kwocie wynoszącej 85 000 euro.

Sądy *assize* rozpoznają sprawy dotyczące przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 5 lat.

Ostatnia aktualizacja: 16/11/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Moje prawa po zakończeniu procesu

A) Czy mam prawo do odwołania się od orzeczenia sądu?

Osoba uznana przez sąd *assize* lub przez sąd rejonowy za winną popełnienia przestępstwa i skazana na karę pozbawienia wolności w dowolnym wymiarze lub na karę grzywny może zaskarżyć wyrok skazujący lub wymierzoną karę do Sądu Najwyższego.

B) Jakie mam inne możliwości zaskarżenia orzeczenia?

Nie przewidziano żadnej innej możliwości zaskarżenia orzeczenia sądu.

C) Jakie skutki będzie mieć dla mnie wyrok skazujący?

(i) Wpis w rejestrze kamym

Policja odnotowuje karę nałożoną przez sąd w aktach dotyczących poprzednich skazań (*Αρχείο Προηγούμενων Καταδικών*). Przebieg procedury zatarcia wyroków skazujących regulują przepisy ustawy o zatarcu wyroków skazujących (ustawa nr 70/1981). Wyroki skazujące na karę dożywotniego pozbawienia wolności lub na karę pozbawienia wolności na okres dłuższy niż 2 lata nie ulegają zatarcu.

(ii) Wykonanie wyroku, przenoszenie osadzonych, dozór kuratora i kary alternatywne

Skazany rozpoczyna odbywanie kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym w dniu wydania wyroku skazującego; na poczet okresu odbywania tej kary zalicza się jednak czas tymczasowego aresztowania przed rozpoczęciem postępowania sądowego zgodnie z przepisami wspomnianej ustawy, chyba że sąd postanowi inaczej.

Sąd wydaje postanowienie o zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym trzech lat, jeżeli jest to uzasadnione, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy i sytuację osobistą skazanego.

Sąd wydający postanowienie o zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności może wydać nakaz objęcia skazanego dozorem kuratora przez okres nieprzekraczający okresu obowiązywania tego postanowienia (3 lata).

Ostatnia aktualizacja: 16/11/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja

Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.